

PETRA HARTLIEB

ROMAN

HAYALLERİMİN
KİTAPÇISI

*gerçek
bir hayat öyküsü*



HAYALLERİMİN KİTAPÇISI

Petra Hartlieb

Çeviri: Sevgi Tuncay



*Hem küçük, hem büyük çocuğum, eşim Oliver'a,
Sarışın kıza ve ağabeyine...*

*Onlar olmasaydı kitabevi olmazdı.
Hepsine minnetlerimle...*

Bir kitapçı satın aldık. Viyana'da. Her şey, hiç sahip olmadığımız bir tutarı e-postayla teklif etmemizle başladı. Birkaç hafta sonra cevap geldi: Bir kitapçı aldınız! Böyle bir şey ancak "eBay" da başınıza gelebilir. Çocuğunuzun ısrarına dayanamayıp Harry Potter legosuna verdiğiniz yüksek bedeli yazılı olarak gönderdiyseniz, şanssız bir şekilde daha fazlasını verecek kimse, ama hiç kimse çıkmazsa, böyle bir fırsatı yakalarsınız. Biz hiç yaşamadığımız bir şehirdeki kitapçı için, hiç sahip olmadığımız parayla bir teklif yaptık sadece. Ve "onu aldınız," cevabı geldi. Peki şimdi ne olacak? Şimdi bunun altından kalkmaktan başka çaremiz yok.

Altından kalkmak demek, Oliver'in büyük bir Alman yayınevindeki sevdiği ve iyi ücret aldığı işinden ayrılması, benim edebiyat eleştirmeni olma düşünceme veda etmem ve yayınevi kimliğimi geri vermem demektir. Ve yeni bir kiracı aramak zorunda olduklarını, Hamburg, Schanzen Bölgesi'ndeki havalı büro çalışanı kızlara itiraf etmeliyim. Su katılmadık Kuzey Alman olan ve ilk aşkını bulmuş, on altı yaşındaki oğlumuz da Viyana'ya taşınmak zorunda olduğumuzu açıkladı.

malydık. Kendisine miras kalan arkadaşımıza telefon edip bize önemli miktarda borç verme konusundaki düşüncesini, Viyana'daki arkadaşlara da geçici olarak onlara taşınmamızın mümkün olup olmadığını sormalıyız.

Yağmurlu Hamburg yazından bunaldığımız için, bahçede tembel tembel dolaşmalar, ara sıra Schafbergbad'a gidip gelmeler, kır restoranlarında yılın şarabı eşliğinde yenecek yemekler, arkadaşlarla buluşmalar gibi masum bir tatil planıyla, iki haftalığına Viyana'daki arkadaşların evine yerleşmiştik.

Yayınevi temsilcisi bir arkadaşla yediğimiz akşam yemeğinde yapılan sohbet bizi buraya getiren olayların başlangıcı oldu. Meslektaşlar hakkında yapılan uzun dedikodulardan ve vahh, vahh, Viyana'da oturup kendimizi tanıtmadığımız için çok yazık olduğu serzenişlerinden sonra, söz iyi durumda, devamlı müşterileri olan ve satılmak istenen bir kitapçıya geldi.

Birkaç beyaz *Spritzer*'den* sonra kitapçıyı satın alma fikri daha da netleşince, kim bilir hangi sebeple bir süredir kapalı duran, geleneksel bir kitapçı, en azından teorik olarak bizim geleceğimiz oluverdi. Viyana'da küçük bir kitapçıya sahip olmak, güzel bir şey olabilirdi ve gece uzadıkça bu düşünce daha da mantıklı gelmeye başladı: Son bir karar ve kitapçı bizimdir!

Ertesi sabah, gece yaşanan coşkuyu hayal meyal hatırlayınca, kahvaltıdan sonra yüzme havuzuna gitmekten vazgeçip kitapçıyı düşünmeye başlıyoruz.

Tarafsızca bakılırsa; kahverengi vitrinleriyle yetmişlerden kalma bir kitapçı, kirli camların arkasında tamamen düzen-

* Şarap ve soda karışımı bir kokteyl.

li vitrinler, içerde her şey karanlık ve kapıda elle yazılmış bir kâğıt: *Kitabevimiz 1 Ağustos'tan itibaren kapalıdır. Uzun süren sadakatleri için bütün müşterilerimize teşekkür ederiz.*

“Çılgınca bir fikir, ama meselenin ne olduğunu ve sahibinin kim olduğunu öğrenebilirsin.”

Oliver beni harekete geçirmeyi çok iyi bilir. Çoktan telefonun başına oturmuş, şu anda tatilde olmayan meslektaşlarımızla konuşurken buluyorum kendimi.

Geleneksel bir kitapçı, en azından 70’li, 80’li yıllardan olmalı. Kapandığında bir ailenin oğluna aitmiş, ama tam olarak kimse bir şey bilmiyor. Sonunda sahibine telefon etmeyi başarıyor, iki gün sonrası için de kitapçıyı görmek üzere hiçbir yükümlülük almadan randevu alıyorum. Çılgınca bir fikir olsa da bir sefer bakmakla bir şey olmaz ki. Ve sonra kırk metrekairelik kasvetli bir yerdeyiz, tavana kadar raf, kirli plastik bir zemin, kitaplı döner sütunlar, yanıp sönen neon lambalar. -Sadece bu iyi- Tabii ki çirkin buluyoruz ama garip bir şekilde bize iyi geliyor. Arka odadaki dökme demir döner merdivenle evin ilk katını kaplayan daireye çıkılıyor. Aslında, daire de denmez ya. “Hepsi sözleşmeyle birlikte verilir,” diyor sahibi, ben de “Teşekkürler ilgilenmiyoruz,” diyorum. Oliver hiçbir şey söylemiyor, ama gözleri ışıltılı; büyük adımlarla odayı dolaşılıyor. Personel için dolapların olduğu bir paketleme odası; büyük bir masa, karton kutular, terazi, etiketleme makinesi, sonra da temizlenmiş ve tamir edilmiş, vintage iki masanın durduğu büyük bir büro, bir kopyalama odası, karanlık oda ve onun arkasında gelişigüzel konmuş kitaplar, kutular ve yıllardır biriktirilmiş dokümanların olduğu birkaç küçük oda daha var. Ağarmış plastik bir Noel ağacı komik bir şekilde bir karton

yığınının ve eski kitapların üzerine çıkmış. Üstündeki desenleri çocukluğumdan bildiğim duvar kâğıdını incelerken “Güzel ev,” diyen eşimin mırıldanışı geliyor kulağıma. Böyle bir ustalığa ne diyebilirdim ki?

Parlayan güneş, dükkânın önündeki caddede her şey anlamsız bir rüyaymış hissi veriyor ve biz susuyoruz.

“Evet?” diye soruyor eşim.

“Evet. Ne?” diye soruyorum ben de.

“Nasıl buldun?”

“Korkunç. Ya sen?”

“Ben de.”

“Öyleyse.”

... ..

“Ama bunun dışında başka bir şey de yapılabilir.”

“Evet. Ama ev işe yaramaz.”

“Nasıl yani, kocaman güzel bir daire böyle olur! Baksana, mutfaktan paketleme bölümüne, yazı masalarının olduğu büyük büroya, fotokopi makinesinin olduğu yemek odasına geçiliyor, keşke küçük bir de televizyon odası olsa. Karanlık odayı banyo yaparız, bize ve çocuklara yatak odası olabilecek birkaç küçük oda daha var.”

“Sen çıldırdın galiba.”

“Evet. Yani..”

Her şey sadece Hollywood salıncağındaki rahat bir tatilde, ‘yapamaz mıydık yapmalıydık belki de... .. yapsaydık, nasıl olurdu’ düşünceleri arasında olup bitmişti. Viyanalı arkadaşlarımız kendi evimize sahip olana kadar, evlerinde kalmamızı teklif etmekle işimizi kolaylaştırmıyorlar. Aklımızı çelen, sadece bu olsaydı keşke, hâlâ görüştüğüm ve ailesinden kalan mirasla yaşayan ayrıldığım eşim var, bize güya öylesine bir uğradığında faizsiz kredi sağlayabileceğini söyledi, ama bu da sadece bir damla.

Benim için her şey, baktığında anladığından emin olduğun, bir dakika sonra tekrar baktığında, tamamen bir öncekinin aksini gördüğün Escher’in ünlü figürleri gibi. Gerçekten böyle bir değişime gerek var mıydı? Dünyanın en iyi adamını tanıdığım ve güzel büyük bir şehirde yaşadığım için çok şanslıydım. Hamburg Üniversitesi’nin olduğu bölgede çok nazik komşularla çevrili eski bir evde oturuyoruz. Küçük çocuğumuz çok tutulan bir kreşe, büyük oğlumuz en iyi şekilde uyum gösterdiği iyi bir okula gidiyor. Heyecanlı -en azından yarım gün- bir işim, çocuklar için zamanım var, ama buna rağmen benim yaşamda önceliğim, kendimi maddi bakımdan güvende hissetmemdir. Ya Oliver? Almanya’nın bir kasabasındaki küçük bir kitapçıda başladığı mesleğinde, en önemli Alman yayınevlerinden birinde pazarlama müdürü denen makama kadar yükselmiş biri. İşini seviyor, şefi de onu destekliyor. Biz gerçekten mutlu olmalıyız, öyleyiz de. ‘Ama ortak bir şey yapsak nasıl olurdu acaba? Bir şeyi ortak kurmak, birlikte çalışmak? Böyle bir şeye cesaret etmeli mi?’ düşünceleri de kafamızda dolaşıp duruyor.

Hesap yapıyoruz, tartışıyoruz, telefonla konuşuyoruz ve her saat fikrimiz değişip bir süper fikir oluyor, bir bütünüyle ap-

talca ve olanaksız görünüyor. Geleceğimiz mi olacak yoksa felaketimiz mi?

Dört kişilik bir ailenin yaşayabilmesi için, ne kadar kitap satmak gerektiği nasıl hesaplanır? Biri bana bu kitapçada uzun yıllar önce birkaç sene çalışmış bir temsilciden bahsedince ona telefon ediyorum, çalıştığı zamanı net hatırlamıyor.

“Bana satış işlemlerini nasıl yaptığınızı anlatsana Günther.”

“Tanrım 25 yıl geçti! Bilmem ki ne desem.”

“Lütfen hatırlamaya çalış! Çok önemli!”

“Pekâlâ, pekâlâ, hâlâ aklımda bir Noel sezonunda.... Günde 100.000 şilingden fazla yaptığımızda bayan şefimiz şampanya patlatmıştı.”

Tamam, en azından bir şey öğrendik. Artık bir sayıya sahibiz. Yirmi beş yıl öncesinde, başka bir para biriminde bir günlük ciro miktarı. Ve şimdi buradan gelecek yılın satış miktarını hesaplıyoruz. Güvenilmez mi? Evet, tabii ki.

Reşitsin, ailenin evinden taşınalı yıllar olmuş, kendi evinde bağımsız yaşıyorsun, evlisin ve iki çocuğun var. Buna rağmen ebeveyninin fikirleri hayatını etkiliyor, onlardan sürekli kötü not alacakmışın veya onların sundukları tatil planına uymamışın gibi hissediyorsun. Ve her şey beklendiği gibi oluyor; dehşet ve anlayışsızlıkla tepki veriyorlar.

Babam, rehabilitasyon çalışmaları konusunda uzmanlaşmış eski bir üst yönetici. Çevik bir el hareketiyle mutfak masasının üzerindeki kâğıda birkaç sayı çiziktirip kararlı bir şekilde kafayı sallıyor:

“Bundan asla bir şey çıkmaz! Siz çılgınsınız, öyle bir riske giremezsiniz, çocuklarınızın geleceğini düşünün.”

Birkaç yıl önce bir adam yüzünden Hamburg’a taşınmak istememi uygun görmediği ve tüm sorumluluğu bana bıraktığındaki kararlılıkla, aynı adamı garantili işinden vazgeçmek, bağımsız çalışmaya cesaret etmek gibi delice bir şey yapmaması için uyarıyordu. Gönlüm, mirastan ön ödeme yapıp bize birazcık para vermesini umuyor oysa. Elbette böyle bir

düşüncesi olmadı, zaten ondan para istediğim zamanlar da geçmişte kalmış, Hamburg'a döndükten sonra tümüyle ma-ziye gömülmüştü. Bu arada konuyla ilgilenen birkaç Viyanalı kitapçı olduğunu öğreniyoruz, ayrıca Hamburg'da bu işler çok iyi gidiyormuş. Yeterli yeşillik, Veltiner şarabı ve köfte ekmek eşliğinde, birkaç hafta boyunca, tüccar zihniyetinin çiseleyen yağmuru altında yeniden derin derin düşünüyoruz. Oğlumuz ergenlik dönemine dalmış, kızımız rahat rahat çocuk dükkânlarını dolaşiyor. Oliver her sabah takım elbisesini giyip kravatını takıyor ve kariyer yapmaya çalışıyor, ben de arka arkaya makaleler yazıyorum, bazen ünlü yazarlarla röportaj yapmak için buluşuyor ve radyo programlarının nasıl yapılacağını öğreniyorum. Öğleden sonra çocuk turları yapmak ya da Schanzen bölgesinde kahve içmek de günlük aktiviteler içinde. Ve Nordsee de uzak değil. O halde daha başka ne istenir ki?

Hamburglu birkaç gazeteciyi ziyaret ettikten sonra akşam mutfak masamızda basın görevlisi bir kadın arkadaşım ile; fotoğraflara bakıyor, tatil hikâyelerimizi ve planlarımızı birbirimize anlatıyoruz. Bu arada malum konu yine açılıyor, kitapçının iflas işlemlerinin olduğunu ve olabilecek tekliflerin iflas heyeti tarafından alınacağını öğreniyoruz. Keşke bu tanıdık Viyana'dan gelmeseydi. Aklımızı çelmeye devam ediyor çünkü.

"Ya, siz bir teklifte bulundunuz mu?"

"Hayır, henüz bir teklifimiz yok."

"Niye ki?"

"Her şey denk gelmiyor. Şansımız yok."

“Siz kızma birader oyununda oyuna dahil olan ve oyunun bitmesine az kala, başkası daha iyiyse, oyun tahtasını ‘küstah’ diyerek devirip atan çocuklar gibisiniz.”

Giderken vakit çok geç olmuş ve Avusturya şarabımızın stoku oldukça fire vermişti.

“Hadi bir teklif yazalım,” diyor eşim, ben de PC’yi açıyorum. Üç cümle yazıyoruz, yazdığımız tutar da hiç hayali değil.

“Biz 45896 No’lu konuyla ilgili bir teklifte bulunuyoruz. Teklifte 180 metre tahta raf, bunun 120 metresini kaplayan kitaplar, bir yazarkasa, çeşitli mağaza donanımları, Citroen C15 1996 model bir kamyonet bulunuyor. Teklifimiz 30 Eylül’e kadar geçerli.”

Tarihin basit bir sebebi var: Yeni bir kitapçı açılacaksa, çok para kazanmak için öncelikle Noel sezonuna ihtiyaç duyulur. Biz safız, ama aptal değiliz.

Bir katkı sağlamak için yine çok uzun zamana ihtiyaç var. Bir kez daha, çok teferruatlı bir görüşme yapılacak. Çok nazik, şimşek gibi bakan bir Berlinli Rus'la yapıyorum röportajı. Her zaman olduğu gibi dedikodulara getirdim sözü, kayıt cihazı beş can alıcı cümleyle hoş bir gevezelik kaydediyor ve bunun dışında her dört dakikada bir, araya üç ooo sesi koymaya çalışıyorum. Çocuğu kreşten almam için daha bir saatim var, bu arada çabucak eve gider maillere bakabilirim. Belki Avusturya Radyosu benden büyük Alman gazetelerinin ucuz kitap serilerinden alışveriş yapma konusunda fikirlerimi ister, işte o zaman geniş formatlı gazetenin kibirli yayıncısıyla yaptığım konuşma en azından bu zahmete değmiş olur.

Ayakkabılarımı bile çıkarmıyor, bir espresso yapıp yukarı, bilgisayarın başına geçiyorum. Maalesef ORF'den mail gelmemiş, ama Avusturya'dan bir tane var: Göndereni bir "Noter." Çok Sayın Bayan Hartlieb, 45896 No'lu ihaleyi kazandınız ve böylece iflas eden XY Firması'nı satın aldınız. Lütfen 15 Ekim'e kadar adı geçen adreste bulununuz ve 40.000 Euro tutarı nakit olarak yanınızda getiriniz."

Herhalde bir sinir krizi böyle yaşıyordur. Eşime bürodan ulaşmaya çalışıyorum:

“Cornelia Maier, günaydın.”

“Merhaba, ben Petra Hartlieb, eşimle konuşmak istiyorum.”

“Şu anda şefle konuşuyor.”

“Çok önemli, lütfen bağlayınız.” Bu güne kadar onu toplandıktan hiç çıkarmamış, çocuğum dünyaya gelirken bile dönünceye kadar sakince beklemiştim. Bağlandım, “Hemen gelmelisin. Kitapçıyı satın almışız. Kahretsin, kitapçıyı satın almışız!”

O akşam kendimiz gibi bildiğimiz iyi arkadaşlarımız ziyarete geldiler. Onlar da ben ve eşim gibi Viyanalı-Alman birlikteliğini sürdürüyorlar. İşiltıları birbirleriyle yarışıyor, bizimle paylaşmakta zorlandıkları yeni gelişmeler var belli ki. Ama ben, onlara fırsat vermeden hâlâ gerçek olduğuna inanmadığım olayları sıralıyorum kendimi rahatlamak istercesine; sonuçta teklifimiz henüz onaylanmadı, kayıtlı bir mektup göndermedik, hiçbir imza atmadık, sadece basit bir mail, bu bağlayıcı olmasa gerek.

“Ama öyle mi?”

Arkadaşımın babası Viyana’da emekli hâkim, bir ümitle ona telefon ediyoruz, ama beni rahatlatacak şeyler söylemiyor hiç.

“Siz bir teklif yaptınız ve kabul edildi. Şimdi bunu ödemek zorundasınız. Sonra tekrar satabilirsiniz.” Beklediğim cevabı alamıyorum.

Çok teşekkürler bunu yapacağız.

Oliver aynı akşam, üzerindeki tarihi uzun uzun düşünerek yazdığı istifasını yayınevine faksladı. Arkadaşım eşiyile birlikte gece yarısından kısa bir süre önce bir bebek beklediklerini söyleme fırsatını yakalayabilmişti. En azından bu güzel bir haberdi.

Oliver sabah altıda kalktı ve suskun bir halde en şık takım elbisesini giydi. Mutsuz mutsuz kravatını da taktı. Kimse görmeden istifa mektubunu faks cihazından almak düşüncesiyle büroya gitti. Ama büroda olağandışı bir gün yaşanıyor, şefin 30. hizmet yılının kutlaması yapılıyordu. Eşim bu tür şeylerden hiç hoşlanmaz oysaki. Kutlama konuşması, açık büfe, şampanya. Bütün gün istifa mektubunu sunmak için doğru anı bekliyor. Nihayet bütün konuşmalar bitip üst düzey yönetici herkese teşekkür ederek ayrılınca, başkanın bürosuna dalıyor.

“Bir konu hakkında konuşmalıyız.”

“İstifa mı ediyorsun?”

“Nereden biliyorsunuz?”

“Böyle bir günde biri benimle başka hangi konuda konuşmak ister ki?”

“Doğru.”

“Size bir teklifte bulunan mı var? Sizi bizde kalmanız için ikna edebilirim belki de.”

“Hayır, bu mümkün değil. Kimse bir teklifte bulunmadı. Eşim ve ben Viyana’da bir kitapçı satın aldık”

“Siz tümünden delirmişsiniz.”

“Evet, biliyorum.”

“Size nasıl yardım edebilirim, lütfen söyleyiniz.”

Uykusuz bir geceden sonra, bir sonraki adım için hazırlanıyoruz. Çocuklara nasıl açıklayacağız? Küçükte problem yok. Viyana’yı tatillerden tanıyor, rahat bir anne baba ve şinitzel, arkadaşların bahçesinde keyifli öğleden sonraları, yüzme havuzu-hayvanat bahçesi birleşimi... Viyana’daki iyi dondurmalar, iyi havalardan ve sevdiği resimli kitapları hemen alabileceği bir kitabevinde oturacağımızdan bahsediyor. Ve tabii ki henüz onda olmayan bütün Conni* kasetlerinden.

On altı yaşındaki oğlum ise bu gelecek tasavvurlarından malesef pek etkilenmez. O su katılmadık bir Hamburg’ludur. Schanzen bölgesi, Elbstrand ve FC St. Pauli onun hayatıdır, Viyana’yı sadece sekiz yaşındaki bir çocuğun perspektifiyle tanır. Yani, şehir onun için en basit ifadeyle güzel değildir. Gönüllü olarak Viyana’dan Hamburg’a taşındı. Şimdi onu zorlayarak geri götürmeli miyiz? İlk kez kendini geri çekiyor, suskunluk, umutsuzluk... Muhtemelen o şimdi âşıktır da... Bu yüzden ayrılıp gitmek tamamen imkânsızdır onun için. On altı yaşın ne demek olduğunu çok iyi hatırlıyorum, dünyada en önemli şey arkadaşlardır, anne baba, sadece kötü durumlarda, ikamet etme, para ve beslenme konularında yardımcı hazır olmalıdır. Taşınma söz konusu bile olamaz. Oğlum beni dehşetli şekilde üzüyor. Oliver bir çözüm bulana kadar, altı aylık istifa süresini değerlendirebilir şükür ki.

* Bir çizgi roman karakteri.

Böylece artık biz bir kitapçı sahibiyiz. Kitaplar en çok ne zaman satılır? Tam olarak Noel'de. Ve henüz ekim başı, çok saçma gibi gelse de kasıma kadar dükkânı açabilmek için birkaç detayı tamamlamalıyız. Mesela Viyana'ya gelmek için almak zorunda olduğumuz borç para, kira sözleşmesi, dükkân ve ev için görüşmeler, iflas işlemleri için çok soru sormadan bize kredi verecek bir banka arama, kız için kreş bulma, oğlan için okul arama, işletme lisansı almak, bir sürü kitap, büro dokümanı ve malzemesi, paketleme malzemeleriyle dolu eski dükkânı boşaltmak, duvarları, vitrin çerçevelerini boyamak, yeni elektrik tesisatı döşetmek, logo tasarlamak, plastik zemin yenilemek vs. Söylendiği gibi bunlar ekimin ikinci haftasını bulur, o zaman açılış belki kasımın dördünde mümkün olabilir. Ah evet, Viyana'ya taşınmayı daha sonra hallederiz. Hâlâ ortada bir ev yok.

Ekimde Frankfurt Kitap Fuarı'nın olması ve bizim oraya nasıl olsa gitmek zorunda olmamız ne kadar da iyi oldu. Oliver hâlâ işvereni durumunda olan adamın standı için yetkili ve

bu nedenle stresli; geleceğimizle ilgilenmek bana düşüyor dolayısıyla. Ben sadece birkaç röportaj yapmak zorundayım, o halde zamanı değerlendirmeliyim. Bir kitapçı satın alındığında ihtiyaç duyulan bütün insanlarla buluşuyorum. Avusturya ve Almanya'daki teslimat şefleri, dernek başkanları, oda şefleri, önemli yayınevlerinin satış müdürleri, meslektaşlar vs. Niçin konuştuğum birçok kişinin acıyarak gülümsediği duygusuna kapılıyorum ki? "Planınız gerçekten çok cesurca bir adım, ama işleyebilir." Teşekkürler, işlemek zorunda. Başka şansımız yok.

Oliver ile kitap fuarlarının telaşı içinde zaman zaman bir an da olsa koridorların birinde bir araya gelme fırsatı yakalayıp konuşmak gibi güzel bir alışkanlığımız var, bu buluşmaların birinde "Belki sözleşmeyi imzalamak için bir avukata ihtiyacımız vardır, bir banka tavsiye edecek birini tanıyor muyuz?" sorularına cevap aradık. Cep telefonu faturası muhtemelen günlük kotadan daha yüksek gelir, ama bunu yapmalıyız. Basın kartı denen, kitap fuarlarının basın merkezlerine gidip orada bütün meslektaşlarla birlikte fuar konusundaki önemli katkılarını paylaşabileceğim sihirli bir kartım var. Oraya birkaç yıl önce işle ilgili bir davada beni temsil eden avukatın telefon numarasını bulmak için gidiyorum, yoksa tanıdığım başka kimse yok. Ekonomi ve banka işinde çalışan kız arkadaşlarımdan birine telefon ediyorum, sonuçta ekonomi okumuştum, bize kredi verecek bir banka memuru biliyordur mutlaka. "Birini tanıyabilecek, birini biliyorum, o da birini tanır." Avusturya'da hâlâ yaygın yoldur, asla bir bankayla telefonla görüşmenin bu kadar kolay olduğu aklıma gelmezdi.